

Nepaisant to, kad šiais laikais žūklės įrankių parduotuvėse galima nusipirkti dugninę meškerę, kuri ir “prie rankos liptų”, ir visus jai keliamus reikalavimus atitiktų, daugelio žvejų tokia pasiūla netenkina. Rodos, nieko netrūksta: turėk pinigų ir įsigysi viską, ko tik nori, bet realybė kartais būna kur kas skurdesnė. Jei omenyje turime tik meškerykočius, žinoma, tada yra iš ko pasirinkti, tačiau dugninė meškerė – ne vien kotas. Viena svarbiausių jos dalių – įvairiomis žūklės sąlygomis tinkamos žvejoti viršūnėlės, kurioms kai kurie gamintojai neteikia deramo dėmesio. Sunku suprasti firmų, žvejams siūlančių dugninę meškerę tik su viena ar dviem viršūnėlėmis, motyvaciją. Kas tai? Taupumas, siekiant palankios kainos? Kažin... Viršūnėlės, jei palygintume jas su meškerykočiu, nėra tokios brangios, taigi daug nesutaupysi. Toks konstruktorių sumanymas? Tada kyla logiškas klausimas: apie ką galvoja garbūs konstruktoriai, kurdami meškeres, kuriomis kas nors žvejos? Apie praėjusias šventes ar apie tai, kad atsiras žvejys, kuris norės jomis gaudyti tik ežere arba tik upėje?

Kaip visa tai logiškai paaiškinti, nežinau, tačiau fakto, kad dažnai susiduriame su pusfabrikačiu, nepaneigsi. Išsamesnės studijos, gvildenančios panašius klausimus, labai reikėtų, tačiau svarstymų apie gamintojų, importuotojų ir prekeivių kompetenciją, apie paklausą ir pasiūlą šiame straipsnyje nerasite: mano tikslas kur kas paprastesnis – papasakoti, kaip pasidaryti papildomą dugninės meškerėlės viršūnėlę. Esu įsitikinęs, kad ši tema rūpi visiems žvejams, gaudantiems dugninėmis meškerėmis: ir naudojantiems firminius meškerykočius, ir pasidarantiems dugninukes iš nebenaudojamų spinningų ar kokių nors kitų atitarnavusių meškerykočių.

Senas, jau kelerius metus kampe tūnantis ir nebenaudojamas spinningas labai praverčia ypatingais gyvenimo momentais: jis skolinamas, dovanojamas, išnuomojamas tiems, kuriems žvejyba terūpi du – tris kartus per metus. Jis tampa reikalingas ir svarbus, kai žūklės įrankiais reikia aprūpinti žvejoti užsimančius, bet nieko apie tai nenučiuokiančius giminaičius. Kartais senas spinningas tampa dugnine meškere ir keliauja į Nemuną vėgėlių, kartais juo gaudomi karšiai. Tiesa, pastaruoju atveju eilinį kartą įsitikinama tokio įrankio grubumu, nes jo viršūnė pernelyg stora, kad parodytų atsargesnį kibimą: ji sureaguoja tik tada, kai žuvis visa jėga trūkteli masalą vos nenuversdama meškerykočio nuo atramų.

Vis dėlto senu spinningu galima patenkinti savo poreikius, tereikia pritaisyti jautrią viršūnėlę. Tai nesudėtingas uždavinys, tačiau taip perdirbti galima tik tuščiavidurę dalį turinčius

meškerykočius. Būna, kad žvejai bando modernizuoti ir pilnavidures viršūnes turinčius meškerykočius, visaip stengdamiesi pritaisyti prie jų jautrias spalvotas viršūnėles, tačiau dažniausiai tokie bandymai nėra sėkmingi.

Spiningo, kurį ketiname paversti dugnine meškere, viršūnę teks nupjauti. Jei spiningas anglies pluošto, turime elgtis atsargiai. Spiningo viršūnę reikia nupjauti tokioje vietoje, kurioje vidinis jos skersmuo yra apie 2,5-3,5 mm. Aišku atspėti, koks tam tikroje vietoje yra vidinis viršutinės spiningo dalies skersmuo, beveik neįmanoma, todėl iš pradžių nupjaunama viršutinė spiningo dalis prie pat galinio žiedelio ir žiūrima, ar reikia pajauti dar, ar jau pakaks. Nupjautos spiningo viršūnės vietoje siūlais pritaisomas naujas galinis žiedelis, ir mūsų dugninė meškerė beveik paruošta – tereikia parinkti viršūnėlę.

Geriausia naudoti gamyklines viršūnėlės su žiedeliais, tačiau ne visose parduotuvėse jų gausite, be to, jos gana brangios. Norint, kad tos viršūnėlės tiktų prie mūsų meškerės, jas dažnai reikia pašlifuoti. Žūklės įrankių parduotuvėse gausybė spalvotų plonų nebrangių viršūnėlių be žiedelių, kurias nesunkiai galima parinkti savo dugninei meškerei. Viršūnėlių yra, tačiau mikroskopinių žiedelių trūksta, tad kartais tenka juos išlankstyti pačiam iš 0,5 – 0,75 mm skersmens nerūdijančio plieno vielos. Žiedelių ant plonos jautrios dugninės meškerės viršūnėlės bet kaip išdėstyti negalima. Čia reikia laikytis tam tikrų taisyklių, kurios beveik nesiskiria nuo įprastų spiningo žiedelių išdėstymo principų. Be abejo, apie kokias nors ypatingas šiuolaikinės žiedelių koncepcijas kalbėti neverta – aukštojo pilotažo čia siekti nereikia, tačiau tam tikrų principų laikytis privalu. Jei ant plonos dugninės meškerės viršūnėlės norime išdėlioti 5 žiedelius (kartu su viršutiniu), atstumų proporcijos turi būti tokios:

Tarp viršūnėlės ir antrojo nuo viršaus žiedelio – 2;

Tarp antrojo ir trečiojo žiedelio – 3;

Tarp trečiojo ir ketvirtojo žiedelio – 4;

Tarp ketvirtojo ir penktojo žiedelio – 6;

Tarp penktojo žiedelio ir viršūnės sujungimo su meškerykočiu taško (šis taškas beveik sutampa su meškerės viršutiniu žiedeliu) – 8.

Sakykime, norime pritaisyti žiedelius prie 46 cm viršūnėlės. Sumuojame aukščiau pateiktas proporcijas:

$2+3+4+6+8=23$. Norėdami sužinoti vieno proporcijos skaičiaus reikšmę milimetrais, dalijame viršūnėlės darbinį ilgį (460 mm) iš 23 ir gauname 20 mm. Dauginame šią atkarpą iš pateiktų proporcijų ir gauname, kad atstumai tarp žiedelių yra 40, 60, 80, 120 ir 160 mm. Paskutinis skaičius – tai atstumas tarp apatinio plonos viršūnėlės žiedelio ir viršutinio meškerės žiedelio.

Jei įsigijamos trys vienodos viršūnėlės, galima padaryti taip, kad skirtųsi jų jautrumas: pavyzdžiui, ant vienos viršūnėlės žiedeliai dėliojami pagal pateiktas proporcijas, kitą sutrumpiname 5-7 cm ir vėl dėliojame žiedelius vadovaudamiesi tuo pačiu principu. Taip gauname standesnė dugninės meškerės viršūnėlę. 2/3 trečiosios viršūnėlės ilgio galime suploninti itin smulkiu švitrinio popieriumi. Nors tai sunkus ir precizinis darbas, taip gaunamos itin jautrios ir itin plonos viršūnėlės.

Be abejo, kad standžiai lįstų į meškerykotį, tenka pašlifuoti ir viršūnėlės pagrindą.